

Demeter József

VIGÍLIA

– *alkalmi verslelet* –

Reményik Sándor emléktájain

Mottó:

„Szükség van arra,
 hogy hallgatni tudjunk
 a világ összes nyelvén.”
 Vicent van Gogh

Szép reményű – Reményik Sándor, baj van
 Az Iskolánkkal. A határon túl, mily túlon-
 Túl. Nem kenték be az oldalát szalonnával, s!
 A kutyák mégis elhurcolják. Kétlábúak
 Ráncigálják, marcangolják – egyre
 Hovább. Merre halad a Haladás.
 Ment-e előrébb a világ. Miért
 Nem toronyiránt. A felejtés mit nem
 Felejt? A Nap nyugatról, mondd, mikor kelt.
 Félrevert napszakok zúgják, brongják, vissz-
 Hangozzák:

„Ne hagyjátok a templomot,
 A templomot s az iskolát!”

Ó, Reményik – reménykedünk nagy-
 Mértékben, ősédesanya-nyelvűen.
 Tetteinkkel... A természet színpadán –
 Szól a fenyő fenyőül, szól a tölgyfa tölgyül.
 Szól az akác akácul – áthidalván az
 Óceánt – akácvirág-magyarul, de! Akáctövis-
 Idegenül miért, és! A vakvilág hová bámul.
 Az ecetfa ecetfábbul. Mézesen...A Sors
 Nyelve ismeretlen. Ó-hitünkért élni
 Most kell. Nem némául, ne némául...
 Világ-diplomáciául. Béke-bunkereinkben –

A negyvennyolcból, ha nem engedünk, 2018 is
Velünk. Istenhítben Időnk nem időtlenül –
Tornyok az ég irkáján: felkiáltó jelek – beteg
Földünk jelene. Miért fogyatkozunk,
Miért. Templomokat épít szívünk –
Isten dicsőségét zengjük. Nyelvünk koponyánk
Harang-nyelve. Nyelvünk kopnyánk harag-
Nyelve... Sokasodni, sokasodni! Köztudottan:
Egy gyermek, nem gyermek, két gyermek fél-
Gyermek. Három gyermek – egy magyar
Gyermek. Ökumenikusan is. Ó, te
Félrevert harangszó – visszhangozz – kétszer
Tizenötmilliószor, ha! Kitépik a nyelvünket,
Kívül dobogó szívünkkel harangozunk
Vigíliát. Bronzba égő imát, zsolozsmát.
Hozsánna, hozsánna! A jó lelkész tanító,
A jó tanító lelkész is. A nagy Vezető – Istenfélő.
Zengeti harang-szavunkat, a mély lélek-
Harangokat. Zengj, ó, milljomnyi harang,
Gling-glang, gling-glang! Gling-glang, glang,
Glannnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnggg!.....
.....Sírjából Reményik kiált – vigíliát,
Vigíliát! Szívünkéből Reményik kiált – befelé:
„Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!”

Utó-

mottó:

*„Ti nem akartok semmi rosszat –
Isten a tanútok reá.”*

Reményik Sándor

Szente B. Levente

Bolyongások

amikor a rózsák álomba merülnek
és mint a tejfehér köd
lassan kavarogva búcsút intenek
belepek a vérző leveleket

amikor már lemarta a rozsdá ősz tincseid
és szegény a szó - csak alamizsna
szájakban az elfeledett kincs
túl a sebző dalokon vajon mi tajtékzik –

a pillanat hogy szerettél éltél
a pusztá tündéri lét hol lebegtél ölben
fákban kecses virágillatok harmatos egén
könnyeidben vajon még egyszer újjászületnék?

Fűszál-ének

Kányádi Sándor emlékére

Néma tánca, bús emléke tájnak,
szelíd szélnek - hangod már fűszál-ének.

Örök fohász-virágkép vers-életed,
mosolyod a csillagokkal egy csokorban.

E föld-koronán égi jelként,
az embernél is több maradtál.

(halkan, mint a szép szavak)

halkan, mint a szép szavak,
elfogynak a falvak, elapadnak kutak,
a könnyek,
tavak.

mint cipők alatt a vándorút,
elvadulnak a kertben a fák,
megszűnnek a fohászok,
az esti imák.

az elhagyott házak repedezett falain, tégláin,
csipkés mintát ölt a moha, a szulák, a vadvirág –
az ember több,
mint aki ölelésre vár.

halk emlék már minden, mint a régi szép szavak.
felőnnek bennünk a gyermekek.
dobozban maradnak a fényképek.
nevünk a csönd lesz, a sóhaj, a jaj.

